

Listopad 2026.

100 godina Schönstattskih Marijinih sestara

Dragi bračni parovi,

u ovoj godini slavimo poseban jubilej: **100 godina Schönstattskih Marijinih sestara** – cijelo stoljeće življenog Saveza ljubavi s Majkom Božjom, usred svakodnevice, usred svijeta.

Iz tog zahvalnog pogleda proizlazi i naše jubilejsko geslo:
„Marija – svjetlo naše nade“

U duhu Schönstattskog pokreta ove riječi su više od lijepog naslova. To je iskustvo saveza: Marija ne želi biti daleko od nas, nego djelovati kao Majka i odgojiteljica usred naše konkretne svakodnevice i bračnog života.

Josef Kentenich je uvijek iznova naglašavao da Majka Božja u **Savezu ljubavi** oblikuje naša srca – ne kroz vanjsku savršenost, nego kroz male, vjerne korake u svakodnevicu.

Posebno mjesto te stvarnosti saveza jest **kućno svetište**. Ono nije samo mjesto molitve, nego

duhovni životni prostor: ondje gdje mi kao bračni par svjesno kažemo: *Marijo, mi ti pripadamo – sa svime što jesmo.*

Mnogi bračni parovi svjedoče da je upravo u teškim vremenima njihovo **Kućno svetište** postalo mjesto snage. Ondje gdje svjesno odvajaju vrijeme jedno za drugo i za Boga, gdje zajedno mole, razgovaraju ili jednostavno utihnu, nešto je naraslo: nova blizina, novi mir, nova nada. Kućno svetište za njih je postalo mjesto gdje je Marija konkretno „prisutna“ – ne apstraktno, nego usred svakodnevice.

Pater Josef Kentenich razumio je kućno svetište kao mjesto gdje se susreću nebo i svakodnevica. Upravo ondje Marija želi odgajati, pratiti i liječiti – često tiho, ali opipljivo.

Jedan bračni par je jednom rekao:

„U kućnom svetištu nismo odmah pronašli rješenja – ali smo ponovno naučili gledati jedno drugo. I ondje je rasla nada, korak po korak.“

Drugi bračni par je ispričao:

„U razdoblju velikog opterećenja uvečer smo jednostavno sjedili jedno pored drugoga u kućnom svetištu. Jedva da smo mogli govoriti. Ali malo po malo nešto je među nama postalo mekše. Osjetili smo: nismo sami. Marija nas nosi.“

Još jedno iskustvo jednog bračnog para: razvili su naviku da u kućnom svetištu, u trenucima **napetosti ili povrijeđenosti, zapale svijeću.**

Ta svijeća za njih je **znak pomirenja i novog početka**.

Kažu: „*Ne želimo ostati u tami, nego se ponovno približavati jednodrugome.*“

Na taj način postaje vidljivo: Marija vodi korak po korak i djeluje kao svjetlo nade.

Upravo to znači Schönstattski pojam svetosti svakodnevice: Bog i Marija djeluju u onome posve običnom – u slušanju, u šutnji, u novom početku, u svjesnom darivanju male ljubavi.

Takva iskustva pokazuju: Marija djeluje sa svojim Sinom među nama ne kroz velika čudesa, nego kroz male korake pomirenja i novog početka.

Tako Mariju doživljavamo kao „svjetlo naše nade“: ne kao daleki ideal, nego kao konkretnu Majku koja prati naš brak, odgaja nas i uvijek nas iznova vodi prema savezu ljubavi.

Pitanja za razgovor:

1. Koje značenje ima naše kućno svetište u našem braku – i gdje bismo ga mogli ponovno oživjeti?
2. Gdje sam već iskusio/iskusila ili gdje želim da Marija za naš brak postane „svjetlo nade“?

